

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **O. Č.**, ..., bytem H., Š. 1121, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2016, čj. KUKHK-8210/DS/2016/GL,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 12. 2015, čj. 146641/2015, sp. zn. 2015/2588/SPR-SR/KAM, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správního deliktu se žalobce dopustil tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu,

neboť jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky ... nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 6. 12. 2014 v 15:03 hod. v katastru obce Mladé Buky ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 80 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 77 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v reakci na odvolací námitky, resp. námitky, které žalobce zaslal ve vyjádření současně s oznámením jména řidiče (P. K.) po uplynutí lhůty k doplnění odvolání, uvedl, že z úřední činnosti mu je známo, že provozovatelé vozidel svým zástupcem ustanovují společnost FLEET Control, s. r. o., pro případ, že by správní orgán zahájil řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu. P. K., bratr jednatele společnosti FLEET Control, s. r. o., který měl mít předmětné vozidlo k užívání a měl předmětné vozidlo řídit, se vyskytuje i v mnoha dalších případech projednávaných nejen žalovaným (např. pod čj. 16152/DS/2014, 5236/DS/2014), ve kterých figurují úplně jiná vozidla a úplně jiní provozovatelé. Toto sdělování uvedeného řidiče by se dle žalovaného dala zařadit mezi další praktiky společnosti FLEET Control, s. r. o., aby se její klienti vyhnuli postihu za správní delikt, kdy zmíněná společnost sdělovala jako řidiče i zemřelé nebo zahraniční osoby (např. L. Y., nar. ...). Nelze si rovněž nevšimnout, že zástupce (společnost FLEET Control, s. r. o.) vystupuje zároveň v projektu nabízejícím řidičům pojištění proti pokutám. Dodal, že obstrukční, účelová a zdržovací taktika společnosti FLEET Control, s. r. o., je známá nejen žalovanému, ale i Nejvyššímu správnímu soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2015, čj. 4 As 118/2013-61).

K námitce týkající se nenařízení ústního jednání žalovaný uvedl, že správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 49 odst. 1 správního řádu, kdy zákon nestanoví nařídit ústní jednání. Ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce to nebylo v dané situaci nezbytné, neboť to, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla registrační značky ... nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, bylo řádně zadokumentováno následujícími listinami: oznámení o přestupku (spis – list č. 1 až 15) včetně fotodokumentace (spis – list č. 2) a protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 8. 10. 2015 (spis – list č. 36), ke kterému se žalobce, resp. jeho zástupce, nedostavil, i když byl o tom řádně srozuměn písemností ze dne 8. 9. 2015 (viz spis – list č. 25). K tomu žalovaný poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. 9 As 107/2011, ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228, ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163 a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51). Nejvyšší správní soud nahlíží na problematiku naplnění ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu ve vazbě na ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu optikou zásahu do procesních práv účastníka řízení, tj. zda se měl účastník řízení možnost s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu. Nejvyšší

správní soud dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní 2 podmínky, kterými jsou a) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a b) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou promlčení předmětného správního deliktu provozovatele vozidla, dle jeho názoru odpovědnost za něj dosud nezanikla. Konstatoval, že dle ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f (upraveno zákonem č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014). Tímto zákonem byla v § 125e odst. 5 slova „§ 125d“ nahrazena slovy „§ 125f“. Ve zvláštní části důvodové zprávy zákonodárce uvedl, že se jedná o nezbytnou legislativně technickou úpravu (sněmovní tisk č. 173/0, VII. volební období). V odstavci 3 téhož ustanovení je stanoveno, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Z tohoto je dle žalovaného zcela zřejmé, že zánik odpovědnosti za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu je upraven speciálním zákonem.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, označil ji za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním pokuty správním orgánem I. stupně.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Předně namítl, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval (a následně nesdělil totožnost pachatele přestupku), správní orgán měl za povinnost pokračovat v šetření přestupku. Správní orgán měl žalobce opětovně vyzvat k podání vysvětlení, přičemž pokud by žalobce dále nespolupracoval, správní orgán mohl přistoupit k pořádkovým opatřením, jako např. udělit žalobci pořádkovou pokutu. Žalobce v řízení výpověď neodepřel, správnímu orgánu tak nic nebránilo v jeho opětovném předvolání.

Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Připomněl, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudky krajských soudů, konkrétně Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15 A

14/2015-35, a Krajského soudu v Hradci Králové v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, čj. 30 A 56/2014-35, a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30. Žalobce shledává toto pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

Žalobce uvedl, že správní orgán měl ústní jednání nařídit tím spíše, že žalobce během řízení uvedl totožnost pachatele přestupku a okolnosti spáchání přestupku. Žalobce navrhl nařízení ústního jednání spolu s předvoláním oznámeného řidiče ke svědecké výpovědi. To správní orgán neučinil a neprovedl tak dostatečné dokazování, přestože je povinen zjišťovat skutkový stav. Žalobce poukázal na ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, dle něhož provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá, pouze pokud jednání vykazuje znaky přestupku. Jestliže by při ústním jednání vyšlo najevo, že řidič vozidla svým jednáním odvracel útok na jiný státem chráněný zájem (tj. jednalo se o určitou okolnost vylučující protiprávnost), nejednalo by se o přestupek, neboť by nebyla naplněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a provozovatel vozidla by tak nemohl být odpovědný za správní delikt. Výpověď řidiče vozidla jako svědka tak byla pro posouzení věci zcela zásadní. K tomu žalobce dále namítl, že správní orgán odmítl provést jím navržený důkaz, aniž by řádně odůvodnil, proč důkaz neprovedl. Dle žalobce neprovedl-li správní orgán důkazy, které žalobce ke své obhajobě navrhl, jde o podstatnou vadu řízení, pro kterou je nutné rozhodnutí zrušit. Na podporu svého názoru poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 Afs 37/2009-40, a ze dne 26. 10. 2007, čj. 2 As 30/2007-58.

Dále žalobce namítl, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku (§ 125f odst. 2 písm. c/ cit. zákona), avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu poukázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Má zato, že pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu.

Žalobce závěrem namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí nevinoty, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za

to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Znovu zrekapituloval průběh správního řízení a v reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl obeznámen s možností seznámit se se spisovým materiálem, s možností vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a byl informován i o provádění dokazování mimo ústní jednání. V tomto směru žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015. Žalovaný uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku Městskou policií Trutnov vydal dne 14. 4. 2015 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na výzvu žalobce nereagoval. Další písemností ze dne 10. 6. 2015 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k podání vysvětlení. Ani na tuto výzvu žalobce nereagoval. Dne 8. 7. 2015 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci – přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, ve kterém rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce odpor prostřednictvím zástupce (společnost FLEET Control, s. r. o.). Po podání odporu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o tom, že dne 8. 10. 2015 budou provedeny důkazy mimo ústní jednání. Dne 7. 10. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření, v němž žalobce sdělil, že předmětné vozidlo měl v rozhodnou dobu zapůjčeno P. K., který vezl svou přítelkyni s akutními zdravotními komplikacemi do nemocnice, proto jeho jednání nebylo protiprávní a nemůže být posuzováno jako přestupek. Dne 8. 10. 2015 proběhlo před správním orgánem dokazování mimo ústní jednání, o němž byl pořízen protokol. Tohoto dokazování se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili. Písemností ze dne 22. 10. 2015 oznámil orgán I. stupně žalobci ukončení dokazování a uvědomil ho o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Tohoto práva však žalobce sám, ani jeho zástupce nevyužili.

Dne 14. 12. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. 146641/2015, sp. zn. 2015/2588/SPR-SR/KAM, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního

deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky ..., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 6. 12. 2014 v 15:03 hod. řidič tohoto vozidla v katastru obce Mladé Buky ve směru na obec Svoboda nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 80 km/h, tj. po zohlednění odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 77 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Nejprve se krajský soud zabýval souborem námitek, v nichž žalobce vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a postupoval tak v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona. Při posouzení vycházel krajský soud z následující právní úpravy.

Dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky,

datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

V přezkoumávané věci žalobce na výzvu k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nereagoval. Žalobce nereagoval ani na výzvu k podání vysvětlení ze dne 10. 6. 2015. Následně proto správní orgán I. stupně věc o přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Poté dne 8. 7. 2015 vydal příkaz, kterým rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o tom, že dne 8. 10. 2015 budou provedeny důkazy mimo ústní jednání. Dne 7. 10. 2015 (tj. až cca 3 měsíce po odložení věci ohledně přestupku) bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření, v němž žalobce sdělil, že předmětné vozidlo měl v rozhodnou dobu zapůjčeno P. K. Žalobce tedy nejprve odpíral součinnost při zjišťování pachatele přestupku a až poté, co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu bližší údaje o možném řidiči vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít žalobcovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, však není podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu možné (s výjimkou uvedenou v § 125f odst. 5 téhož zákona).

Nelze souhlasit s názorem žalobce, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, že byl povinen výzvu k podání vysvětlení zaslat žalobci opětovně, případně přistoupit k pořádkovým opatřením.

Podle shora citovaného ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, konkrétně jeho odstavce 4, správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a

jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním, vozidla při provozu na pozemních komunikacích.

Dle krajského soudu tak správní orgán učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť žalobce řádně vyzval nejprve výzvou ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, v níž jej poučil o možnosti sdělit osobu řidiče, a následně výzvou k podání vysvětlení. Na žádnou z výzev však žalobce nereagoval. Správní orgán I. stupně se tak ocitl ve stavu důkazní nouze a věc odložil, protože při množství podobných dopravních přestupků je vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla právě bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Správní orgány nejsou v případě, kdy nemají potřebné indicie, povinny činit rozsáhlá pátrání po pachateli přestupku. K tomu lze připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že *„bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“* (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, čj. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 135/2016-17).

Krajský soud uzavírá, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů vzhledem k uvedeným skutečnostem za dostatečný.

V další námitce žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky krajských soudů.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správní orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že:

„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: *„Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“*

Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

V posuzované věci správní delikt provozovatele vozidla spočíval v tom, že řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě listin zaslaných městskou policií, tj. oznámení přestupku, které obsahovalo i fotodokumentaci předmětného motorového vozidla s časovým údajem a údajem o naměřené rychlosti, dále měl k dispozici ověřovací list č. 8012-OL-70190-14 Českého metrologického institutu s datem ověření 1. srpna 2014 (platnost ověření 1 rok dle vyhlášky č. 345/2002 Sb.), smlouvu o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi městem Trutnov a společností GEMOS CZ, spol. s r. o., včetně dodatku, vyjádření

územního odboru Policie ČR DI Trutnov ze dne 29. 1. 2014 a ze dne 24. 2. 2014 k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel, veřejnoprávní smlouvu o zajišťování výkonu činností podle zákona o obecní policii ze dne 28. 6. 2013 včetně dodatku a údaje z Centrálního registru vozidel (karta vozidla registrační značky ...). Jak je již shora uvedeno, správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu podle § 125h zákona o silničním provozu, na níž nereagoval a nereagoval ani na předvolání k podání vysvětlení. Po odložení věci vydal správní orgán příkaz o uložení pokuty a po podaném odporu proti němu vyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání. Teprve poté žalobce zaslal správnímu orgánu vyjádření, v němž sdělil, že předmětné vozidlo měl v rozhodnou dobu zapůjčeno P. K. Správní orgán I. stupně oznámil žalobci ukončení dokazování a poučil jej o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Následně vydal ve věci rozhodnutí, proti kterému podal žalobce odvolání. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu správního řízení.

S otázkou nenařízení ústního jednání úzce souvisí další žalobcova námitka týkající se povinnosti správního orgánu zjistit řádně skutkový stav ve věci, kdy uvedl, že pokud by na ústním jednání vyšlo najevo, že řidič vozidla svým jednáním odvracel útok na jiný státem chráněný zájem, nejednalo by se o přestupek. Výpověď řidiče vozidla jako svědka proto byla dle žalobce pro posouzení věci zcela zásadní.

Jak již je shora opakovaně uvedeno, teprve až cca 3 měsíce po odložení věci ohledně přestupku bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření, v němž žalobce sdělil, že předmětné vozidlo měl v rozhodnou dobu zapůjčeno P. K., a uvedl jeho adresu. Správní orgán I. stupně tuto osobu nijak nekontaktoval a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že provozovatelé vozidel, které zastupuje společnost FLEET Control, s. r. o., označují P. K., bratra jednatele společnosti FLEET Control, s. r. o., za osobu, která měla mít předmětné vozidlo k užívání a měla předmětné vozidlo řídit, i v mnoha dalších případech projednávaných nejen žalovaným (např. pod čj. 16152/DS/2014, 5236/DS/2014). Žalovaný označil sdělování uvedeného řidiče za další praktiku a pokus společnosti FLEET Control, s. r. o., směřující k tomu, aby se její klienti vyhnuli postihu za správní delikt. Žalovaný poukázal i na spojení zástupce, tj. společnosti FLEET Control, s. r. o., s projektem nabízejícím řidičům pojištění proti pokutám. Poznamenal, že obstrukční, účelová a zdržovací taktika společnosti FLEET Control, s. r. o., je známá nejen žalovanému, ale i Nejvyššímu správnímu soudu.

Není tedy pravdou, že by správní orgány odmítly provést žalobcem navržený důkaz výpovědí P. K., aniž by odůvodnily, proč důkaz neprovedly. Z právě uvedeného je zřejmé, že navržení této osoby jako svědka (a oznámeného řidiče) shledaly obstrukčním a účelovým jednáním, které praktikuje zástupce žalobce i v jiných případech. Správním orgánům lze pouze obecně vytknout, že pro dokumentaci tohoto jeho závěru o odmítnutí navrženého důkazu by bylo žádoucí konkretizovat více případů, v nichž se s tímto jednáním setkaly (nikoliv pouze jeden) a do správního spisu založit fotokopie listin, z nichž by zmiňované konkrétní problémy s uvedenou osobou vyplývaly (např. problémy s doručováním, apod.). Krajský soud podotýká, že i jemu je z úřední činnosti známo, že shora jmenovaný P. K. v přestupkových věcech, resp. ve věcech správních deliktů provozovatelů vozidla,

vystupuje opakovaně. Již i v jiných případech, se kterými se krajský soud setkal (např. sp. zn. 30 A 55/2014, 30 A 116/2014)), byl označován prostřednictvím zástupce přestupců, resp. provozovatelů (tedy společností FLEET Control, s. r. o.), za řidiče vozidel páchající dopravní přestupky, která pak nebyla ve správním řízení dostupná pro doručování úředních písemností, nebo sám opakovaně vystupoval jako zástupce těchto přestupců. Na základě uvedeného tedy i krajský soud ze žalobcova návrhu na výslech P. K. jako svědka dovozuje obstrukční a účelovou strategii, jak se vyhnout odpovědnosti za protiprávní jednání. Lze dodat, že k problémům, ke kterým pravidelně dochází při doručování P. K., se pak vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku čj. 8 As 57/2015-46 nebo čj. 6 As 239/2015-31.

K uvedenému nutno navíc dodat, že výslech P. K. jako svědka by byl i nadbytečný, neboť na závěru ve věci nemohl ničeho změnit. Žalobce uváděl, že předmětným vozidlem P. K. vezl svou přítelkyni s akutními zdravotními komplikacemi do nemocnice, proto jeho jednání nebylo protiprávní a nemůže být posuzováno jako přestupek, neboť by nebyla naplněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a proto jako provozovatel vozidla nemohl být za správní delikt odpovědný. Tomuto názoru však přisvědčit nelze.

Žalobcem sdělené okolnosti, za nichž řidič vozidlo řídil v rozporu se zákonem, by za splnění příslušných podmínek mohly vést k zproštění odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek. K uplatnění těchto tvrzení byl však dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla a nikoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce byl ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla a následně byl vyzván i k podání vysvětlení. Do odložení věci - přestupku však žádné okolnosti, za nichž mělo k předmětnému jednání dojít, správnímu orgánu nesdělil. Teprve poté, co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu své (nové) tvrzení o jednání řidiče vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít žalobcovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, však dle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu nelze, přičemž toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce tedy svým postupem v řízení sám způsobil, že se správní orgán nemohl okolnostmi, které řidiče vozidla mohly z odpovědnosti za přestupek zprostit, zabývat.

Žalobce sice správně konstatoval, že dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá, pouze pokud jednání vykazuje znaky přestupku. Mýlí se však v tom, že by nebyla naplněna podmínka zmíněného ustanovení a provozovatel vozidla by nemohl být odpovědný za správní delikt v případě, že by v řízení o správním deliktu vyšlo najevo, že řidič svým jednáním odvracel útok na jiný státem chráněný zájem (tj. že by se jednalo o okolnost vylučující protiprávnost). Znakem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Není však správný názor, že by jednání řidiče v krajní nouzi znaky přestupku nevykazovalo. Nelze totiž zaměňovat okolnosti vylučující protiprávnost s naplněním skutkové podstaty (znaků) přestupkového jednání. V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, čj. 8 As 156/2016-35, v němž tento soud dospěl k závěru, že „pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za

správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“

V další námitce žalobce namítal, že předmětný správní delikt byl již promlčen (pozn. soudu: z kontextu je zřejmé, že má na mysli prekluzi a nikoliv promlčení), neboť od jeho spáchání uplynul jeden rok, současně se dovolával metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Tato metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Dle metodiky bylo třeba v případě tohoto správního deliktu na lhůtu k projednání uplatnit analogicky § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval. To se však změnilo přijetím zákona č. 230/2014 Sb., s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“* Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“*

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 6. 12. 2014), odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 6. 12. 2018. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl (§ 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nemohl legitimně očekávat, že správní orgány dle shora zmíněné metodiky řízení o správním deliktu zastaví po uplynutí jednoho roku od spáchání správního deliktu, neboť metodika se vztahovala (a i nadále vztahuje) na stav dle právní úpravy provedené zákonem č. 297/2011 Sb. do přijetí zákona č. 230/2014 Sb., který nabyl účinnosti dnem 7. 11. 2014 a kterým byla

v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována právě ustanovení o správních deliktech.

K poslední námitce žalobce, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy sděluje soud následující.

Krajskému soudu je známo, že návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Nutno současně zmínit, že Ústavním soudem bylo již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *„... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40 (nebo ze dne 23. 3. 2016, čj. 6 As 128/2015-32), v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, *„aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“* (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud zato, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátňuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

Krajský soud uzavírá, že za shora popsané situace neshledal důvod k pochybnostem o správním orgánem zjištěném skutkovém stavu. Správní orgány v tomto případě zjistily skutkový stav obvyklým způsobem a dostatečně, přičemž shromážděné podklady lze v dané věci považovat za dostatečné k tomu, aby na jejich základě bylo možno učinit závěr o spáchání předmětného správního deliktu žalobcem.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. červen 2017

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu